

A szegedi kereskedők a lisztellátás javításáért.

— Indítvány 300.000 korona alaptőkével rendelkező árubeszerzési részvénytársaság alakítására. —

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Kereskedők-Egyesületét élénken foglalkoztatja az a gondolat, hogy a város közönségének lisztellátását a jövőben, az eddigi tapasztalatok figyelembe vételével zavartalanabbul bonyolítsák le. Az ügy érdekében a Kereskedők-Egyesülete tárgyalásokat kezdett a hatósággal. A tárgyalások főleg arra irányulnak, hogy a város az új termés betakarítása után annyi lisztet szerezzen, amennyi a lakosság szükségletének egy évi kielégítésére föltétlenül elegendő legyen. Ehhez természetesen első sorban meg kell állapítani, hogy Szegeden mennyi a fogyasztás. A Kereskedők-Egyesülete erre nézve kész tervvel lép a polgármester elé. A fogyasztás megállapítását és a liszt szétosztását *egységes módszer szerint* kell végrehajtani.

A város lakosságának szükségletét hozzávetőleges számítás mellett, majdnem pontosan ki lehet mutatni abból a forgalomból, amelyet a pékek, lisztkereskedők és a többi lisztet, illetve kenyeret is árusító kereskedők ki bírnak mutatni. Vagyis azok az üzletek, amelyek a közönséggel közvetlen érintkezésben állanak, minden nehézség nélkül megállapíthatják az elmúlt évek forgalmi statisztikájára alapján, hogy mennyi lisztet, illetve kenyeret árusítottak ki. Már most a jövő évre nézve ugyanennyi mennyiséget lehet számításba venni. Azok természetesen, akik nem a közvetítő kereskedelem útján, hanem a termelők révén szerezték be egész évre a szükségletüket, számításon kívül esnek.

A pékek és a kereskedők kimutatását egy bizottság ellenőrizné, mely a szakértők bevonásával tájékozódna arról, hogy a kimutatott mennyiség megfelel-e a valóságnak: tényleg annyi lisztet adtak-e el az egyes kereskedők és a jövőben is ilyen mennyiségre lesz-e szükségük. Mert a kereskedők által kimutatott mennyiség nemcsak a beszerzésre mutatna direktívát, hanem a beszerzett anyagot ilyen arányban osztanák is szét az egyes kereskedők és pékek között. Abban az esetben, ha a hatóságnak nem állna módjában a kimutatott és megállapított szükséglet teljes anyagát beszerezni, akkor a kereskedők, meg a pékek egyenletes elosztás útján, a kimutatott forgalmuk arányában kapnák meg a lisztjüket.

Mint fentebb írtuk, a tárgyalások erre vonatkozólag már folyamatban vannak a hatósággal, de kétségtelenül meg lehet állapítani, hogy a Szegedi Kereskedők-Egyesületének vezetőségét tervezetében az a helyes intenció irányítja, hogy a lisztmennyiség egyenletes elosztása révén a közönség könnyebben juthasson liszthez. Eddig ugyanis gyakran megtörtént, hogy a felsővárosi, vagy alsóvárosi családok kénytelenek voltak a város közepén levő kereskedésekből lisztet hozatni, mert a körzetükben levő kereskedőnek a lisztthivatal nem juttathatott elég lisztet. A tervezet megvalósulása esetén egyébként a lisztthivatal pusztán adminisztrációs intézmény volna, mivel a ható-

ság által már megállapított mennyiséget osztaná ki minden egyes jelentkező részére.

A Szegedi Kereskedők-Egyesülete a közellátás érdekében életrevaló eszme megvalósításával is foglalkozik. Glück Lipót indítványára elhatározták, hogy 300.000 korona alaptőkével egy árubeszerző részvény-

Világtörténelem az országuton.

— Ferri Pisani cikke a turini Stampából. —

Egyetlen hajlás vagy kanyarulat nélkül, nyilegyenesen, mint valami geometriai vonal, azzal az öntudattal vezet az országút Verdunbe, hogy az idő többet ér a pénznél, mert vér és élet forog a kockán. Az akadályokra való tekintet nélkül fut keresztül ez az országút völgyeken és folyókon, erdőkön, falvakon és mindent, ami az útjába akad, ketté szel. Csak gyorsan, gyorsan, mindig csak gyorsabban! A szakadatlanul gördülő szekérekerekek simára csiszolják. A versenypálya rengése semmi ennek az országutnak a folytonos rengéséhez képest. Bármily sűrűn szakadna is a hó, itt nem maradhat meg. Százézer jármű követi egymást, mint valami vadul rohanó vonat kocsijai. A háttérben a Maas hullámai zugnak. Ami a csatába indul, vagy onnét jő, az mind ezen az uton halad. Ha valaki letelepedett volna ennek az utnak a mentén, elvonulni látna volna maga előtt a verduni csata egész történelmét.

Három öreg népfelkelő pizmog egy gödör körül. Köpenyeik alighanem harminc esztendősek már. Látni rajtuk, hogy ők ebben az élethalálra menő játékban nem főszereplők, de ha nem dolgoznának csákányokkal és talicskájukkal a gödrön, minden jármű legalább öt másodpercenyi idővesztéssel jutna céljához. Öt másodperc, ahol százézer járműről van szó. Ez a kis gödör oka lehetne egy hadikörletben levő falu elvesztésének.

Éjjel-nappal megszakítás nélkül dübörögnek itt a kerekek. A vad hajsza már február 21-én kezdődött. Joffe tábornok bizonyosan sejtett valamit és megtette óvintézkedéseit. Február 15. óta élénkült meg ez az országút. Előbb lanyhábban.

— Ne izgulj, öreg! — kiáltottak egymásra a gépkocsivezetők, kicsérélték egymással az ujságjaikat és egy darabig beszélgettek is egymással. De aztán, aztán fölvirradt a nap, amikor nem állott meg egyikőjük sem és senkisémet ért rá belenézni az ujságba. Összegubbaszkodva, halványan, lehorgasztott fölvel és merev tekintettel, mint az örültek, ültek a kocsivezetők a kormánykeréknel. Senkisémet kiáltotta: „Öreg!”

Ekkor eszméltünk rá arra, mi folyik Verdun előtt.

Február 20-án vitték az első nehéz pótágyukat és még aznap este ez uton háromszáz teherautó rohant két ezred utászszal. A legnagyobb sietséggel számos ágyut vontak össze a franciák, de a németeknek korlátlan számú ágyujuk lehetett.

Háromszázézer gránát hullott a Caures-erdőre, Haumontra, Herbeboisra.

A telefondrótokat mind szétszakították, a fákat gyökerestől tépték ki, a házakat rombadöntötték. A zaj oly irtóztató volt, hogy csak jelekkel lehetett egymással értekezni. Nem lehetett hallani az emberi hangot, nem a támadást jelző kürt szavát és ép ol kevésbé a parancsnokok parancsait. Tisztára a boszorkányok éjszakája volt ez.

Az árkokat, állásokat, aknatelepeket, drótkadályokat izzé-porrá lőtték.

Február 22-én éjjel a franciáknak vissza kell vonulniok. Samogneuxba és az ellenségnek három kilométert átengedniök. Ugyanezen időben a teherautókon jött kétezer utász észnélküli sietséggel megássa a harmadik védelmi vonalat. Annyi ágyujuk volt a fran-

ciársaságot alapítanak, amely a szegedi kereskedők részére szerezne be az élelmiszkészleteket. Ha az érdekeltséget sikerült majd létrehozni és a részvénytársaság vezetése megfelelő kézbe kerül, tényleg értékes funkciót fejtethet ki a vállalat a közönség szempontjából is.

ciáknak és mégsem elegendő, annyi futóárkuk, de még sem futotta. És megint visszakoztak Doueumonton keresztül. A kétezer utásznak csak hat napja volt a munka befejezésére. Az országuton folyton új, meg új ágyuk, mind több és több lőszer jő,

hogy a franciáknak sikerüljön az a csoda, hogy az ellenség tüzéségét feltartóztassák.

A ló mind elhullott. Akkor a legénység áll az ágyuk elé. Pipával az agyruk közt a legkülső vonalba vonszolták azokat. A harc mindjobban elharapózik, a Maas bal partjára, a Mort-Home, a Maas magaslatok felé, a Bors-domb irányában, a Woevre-sikon át Voux-Demeoupig. Douaumont elvész, visszahódítják, újból elesik és megegyeszer visszafoglalják anélkül, hogy a harc szünetelne. És az országut látja a douumonti csata sebesültjeinek a vonulását. Látja a tartalékok menetét és Mort Homméhoz való indulását. Az ellenség átlép a Holló-erdőn és az elkecseregett harc tovább tombol.

Hány repülőgépharcot látott ez az országút, egész légjárműrajok állottak egymással harcban!

Ki hány menekülő vonult rajta keresztül Samogneuxból, Louvemontból, Bezanvauxból és az egész környékről. Amijük volt, azt elvesztették. Vigaszuk: hogy az ellenség nem lesz képes átörni.

Vauxból is láttam egy sebesültet elhaladni mellettem. Az egész formeruhájából a világban semmit sem lehetett látni — mező egy sártömb volt az egész. Nem tudtam megállapítani, közlegény-e vagy tábornok, öreg népfelkelő, hadastyán 1870-ből, vagy a minap besorozott tizenhét évesek egyike. Semmisem volt rajta emberhez hasonló hacsak nem a keze, mely görcsösen kapaszkodott a betegszállító kocsi ablaknyílásába. Megpillantotta a három öreg népfelkelőt, akik az országutat javították és félreugrottak. Ekkor kitátotta a száját és amit mondott, ugyanaz volt, amit a verduni tragédia megkezdése előtt a gépkocsivezetők mondogattak egymásnak:

— Ne izgulj, öreg!

Ennek a hangnak a zengéséből megkellett volna ismernem, miféle ember, aki már nem volt emberhez hasonló. Amde ez a hang már nem csak az övé volt, hanem egy egész nemzetnek, egy egész nemzeteknek a hangja, amely a történelem legmélyebb mélységéből tört föl egy borzalmas esemény visszhangjaként.

Csatározás a Vojusánál.

BUDAPEST, július 11. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) A Vojusa alsó folyásánál időnként csatározás folyik. Egyébként nincs nevezetesebb esemény.

HÖFER altábornagy,

a vezérkari főnök helyettese.

BERLIN, július 11. A nagy főhadiszállás jelenti: A balkáni harctéren a helyzet változatlan.

LEGFÖBB HADVEZETŐSÉG,

(Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.)